

продължава той, паселявахъ Влашко и Богданско, а сетѣ малко-по-малко са распрострѣхъ до като И-ръ Ираклій най-подиръ ги прие въ Далмація. Тѣ бѣхъ многочисленны еще и въ Паннонія, и стигахъ чакъ до Фріуль, въ края на юго-источна германія, тѣй щото земята имъ имаше за границы Истрія, Кариштія и Карніолія.»

Палаузовъ отъ своя страна ето що бѣлѣжи за Славенитѣ: «Въ прилѣжащитѣ земи отъ сѣверъ къмъ Дунава и Понта-Евксинскій, въ тѣй пазываемата Скитія, отколѣ е живѣлъ народъ, който е оцѣлѣлъ и до наше време и който въ сичкитѣ времена е билъ извѣстенъ подъ общото име *Славены*. Въ сичкитѣ времена исторіята намѣрва този народъ въ едно разединнено положеніе, подъ частны имена. И во втората половина на III в. (250—270), отдѣлнитѣ племена на тѣзи Славены, които обитавали по-близу до Дунава, като са ползували отъ положеніето, въ което римското оражіе турило Гърція, тѣ първы хвърдили копье на Балканскія полуостровъ.» (7)

И Гилфердингъ са съглавява съ другитѣ въ туй, като казва: «Славенитѣ отколѣ живѣли въ дунавската страна; по въ теченіе на много столѣтія, отъ една стѣрна ги покорявали, отъ друга ги оттласквали на Сѣверъ, ту келтскитѣ дружины, ту народитѣ изъ тракійско поколение, ту римскитѣ легионы, ту германскитѣ дружины. . . . Въ 449 год. Славенитѣ първый пѣтъ излѣзватъ предъ другитѣ

(7) Чет. предисл. отъ переводчика на статьята Фалмераера: «за славенскія элементъ въ Гърція.» (изъ *Москвитянина*, № № 20 и 22, 1850 год.)